

توقیف ۲۶ هزار گواهینامه

رئیس پلیس راهور فراجا از اعمال سیاست توقیف سیستمی گواهینامه برای رانندگان متخلف خبر داد و گفت: «تنهادر شش روز ابتدایی شهریورماه حدود ۲۸ هزار راننده به دلیل تخلفات حادثه‌ساز، گواهینامه‌شان به صورت سیستمی توقیف شده است.» به گزارش ایسنا، تیمور حسینی با اشاره به افزایش سفرهای جاده‌ای در شهریورماه درباره اقدامات پلیس در این مدت گفت: «یکی از اقدامات مهم پلیس راهور، توقیف سیستمی سهم‌ها گواهینامه رانندگان به‌ازای هر فقره تخلف حادثه‌ساز است. همچنین براساس قانون، رانندگانی که همزمان دو تخلف حادثه‌ساز مرتکب شوند، علاوه بر جریمه و نمره منفی، خودروشان برای سه‌روز به پارکینگ منتقل می‌شود.» به گفته او، از یکم تا ششم شهریورماه، حدود ۲۸ هزار راننده به دلیل تخلفات حادثه‌ساز به صورت سیستمی گواهینامه‌شان توقیف شده است.

پرداخت بدهی دارو و تجهیزات پزشکی

رئیس سازمان غذا و دارو اعلام کرد که هفته گذشته ۱۷ همت از مجموع ۶۰ همت بدهی به بیمارستان‌های دولتی و داروخانه‌ها پرداخت شده است. به گزارش ایسنا، مهدی پیرصالحی با اشاره به وضعیت بدهی‌های حوزه دارو و تجهیزات پزشکی گفت: «از مجموع بدهی ۶۰ همتی، ۲۵ همت مربوط به بیمارستان‌های دولتی و شرکت‌های توزیع و تولیدی دارو و ۳۵ همت مربوط به داروخانه‌هاست که بخشی از آن، هفته گذشته تسویه شد.» به گفته او با مجوز رهبری، ۷۰۰ میلیون دلار برای ذخایر راهبردی دارویی از صندوق توسعه و پیشرفت ارزی تأمین شده و داروهای ضروری بیماراران در دسترس قرار دارد. رئیس سازمان غذا و دارو درباره تأمین شیر خشک توضیح داد: «تولید داخلی شیر خشک عمومی بدون مشکل انجام می‌شود و پنج شرکت تولیدکننده اصلی، آن را تأمین می‌کنند. شیر خشک وارداتی یا متبوالیک، وابسته به ارز است و گاهی با محدودیت مواجه می‌شویم، اما هفته گذشته این نوع شیر خشک نیز در داروخانه‌ها موجود شد.» او کمبود شیر خشک را ناشی از محدودیت نقدینگی دانست و گفت: «با حمایت سازمان هدفمندی نسبی از بدهی‌ها پرداخت شده است. همچنین کمبودهای دارویی به دلیل تحریم‌ها و محدودیت‌های ارزی مدیریت می‌شود.»

واکنش به انتقال آب طالقان

رئیس سازمان حفاظت محیط‌زیست با اشاره به سال‌های خشک پاییزی در سطح کشور، بی‌توجهی به ظرفیت‌های بوم‌شناختی مناطق کشور را از جمله زمینه‌های ایجاد بحران آب دانست. به گزارش ایسنا، شینا انصاری درباره انتقال آب از طالقان به تهران و چالش‌های انتقال بین حوضه‌ای آب گفت: «هرونوع انتقال آب بین حوضه‌ای، پیامدهای اجتماعی و اقتصادی دارد به‌ویژه انتقال آب می‌تواند در مبدأ مشکلاتی را ایجاد کند و به‌همین دلیل باید مطالعات ارزیابی اثرات زیست‌محیطی پیش از اجرا انجام شود که البته مطالعات برای انتقال آب طالقان انجام شده است.» او ادامه داد: «براساس قوانین بالادستی و برنامه هفتم توسعه، وزارت نیرو مکلف به تخصیص آب است و آب شرب در اولویت نخست قرار دارد و پس از آن، حقابه محیط‌زیستی قرار دارد که متأسفانه در طول سال‌ها به آن توجه کافی نشده است.»

عکس: خبرنگار مهر

گرانی و فقر، زندگی و شرایط بهداشتی را برای زنان استان‌های مختلف سخت کرده است

زنان طبقات فرودست گرفتار فقر پر بود

بررسی‌های «هم‌میهن» نشان می‌دهد کمبود آهن در دوره پررود موجب ترک تحصیل زنان شده است

«هم‌میهن» می‌گوید، فقر پررود فقط یک مسئله بهداشتی نیست و مستقیم روی سلامت جسمی و حتی تحصیل زنان اثر می‌گذارد: «در مناطق محروم، هم گرانی محصولات بهداشتی و هم کمیابی آن‌ها موجب شده این مشکل شدیدتر خودش را نشان بدهد. وضع در استان‌های محرومی مثل سیستان و بلوچستان سخت‌تر است، اما حاشیه‌های شهرهای بزرگی مثل مشهد هم شرایط مشابهی دارند.»

امیرخانی توضیح می‌دهد که در نبود نوار بهداشتی، بسیاری از زنان ناچار می‌شوند از لباس‌های قدیمی و کهنه به‌عنوان جایگزین استفاده کنند: «این روش‌ها غیربهداشتی است و من بارها دیده‌ام که نتیجه‌اش عفونت، بیماری‌های پوستی و مشکلات جدی دیگر برایشان بوده.» امیرخانی از بُعد فرهنگی ماجرا هم می‌گوید: «بله، دختر بچه‌ها و بسیاری از زنان خجالت می‌کشند. خانواده‌ها هم به دلیل شرم و حیایی که از کودکی در ذهن بچه‌ها می‌کارند، اجازه نمی‌دهند راحت درباره پررود صحبت کنند. خیلی وقت‌ها زنان به همین دلیل روزهای پررودشان را پنهان می‌کنند، از مدرسه یا کار غیبت می‌کنند و کسی هم متوجه دلیل اصلی نمی‌شود. نبود آموزش درست در مدارس به دلیل تابو بودن پررود، این مشکل را بدتر کرده است.» امیرخانی می‌گوید، دولت نباید تأمین و توزیع رایگان محصولات بهداشتی را به رسمیت بشناسد: «آگاهی بخشی باید بیشتر شود و خیریه‌ها هم می‌توانند پیشنه‌هاهایی مثل معافیت مالیاتی برای محصولات بهداشتی یا توزیع رایگان آن‌ها در مدارس و مراکز بهداشت بدهند. یک نکته خیلی مهم هم این است که مردها در این کمپین‌ها همراه شوند. وقتی آن‌ها نشان بدهند پررود مسئله‌ای طبیعی است و نه شرم‌آور، تابوها راحت‌تر شکسته می‌شود.»

خوزستان؛ کابوس پررود برای زنان

«صغری»، ۳۵ ساله است و ساکن محله منبع‌آب در اهواز، همسایه محله حصیرآباد، از محله‌های کارگزینش این شهر، او چهار فرزند دارد که کوچک‌ترین‌شان هنوز شیرخوار است و یادستان خالی و در شرایطی سخت، بار زندگی را به دوش می‌کشد. صغری از آن دسته زنانی است که به آنها می‌گویند: «بدسرپرست» و «نیازمند»: زنی که حتی در ساده‌ترین نیازهایش هم محروم مانده و به «هم‌میهن» می‌گوید از همان زمانی که «بلوغ» شده تا حالا که چهاربار زایمان کرده، کمتر موقعی بوده که دست‌اش به‌نوار بهداشتی رسیده باشد: «مواقع بسیار کمی بوده که توانسته‌ام نوار بهداشتی بخرم. حتی موقع زایمان هم نداشتم. از نوجوانی تا امروز همیشه مجبور شدم از کهنه‌های چندبار مصرف استفاده کنم. نوار بهداشتی برایم کالایی گران است.»

پونه‌پیل‌رام، فعال حوزه زنان و کارشناس روان‌شناسی، سال‌هاست در روستاها و حاشیه‌نشین‌های خوزستان با زنانی روبه‌رو می‌شود که ابتدایی‌ترین نیازشان در زمان پررود یعنی نوار بهداشتی، برایشان به رویایی دور از دسترس تبدیل شده است. او به «هم‌میهن» از زنی متولد سال ۱۳۷۱ می‌گوید که از شدت فقر، استرس و بیماری اعصاب، وسط سرش کلاکچل شده، فقط تا کلاس دهم درس خوانده و به دلیل ناراحتی‌های روحی، لب به غذا نمی‌زند: «او حتی برای خورد و خوراک روزمره‌اش به‌زور پول جور می‌کند، چه برسد به نوار بهداشتی. یا دختر دیگری را دیده‌ام که برای پرداخت بدهی مادرش و خریدن چیزی برای خوردن، موهایش را فروخته. برای این آدم‌ها نوار بهداشتی یک کالای لوکس است.»

یکی از تکان‌دهنده‌ترین تجربه‌های او، مربوط به زنی دارای معلولیت است: «زنی را می‌شناسم که به دلیل آسیب روانی در کودکی، خودش زنی کرده و فلج شده بود. او حتی برای خرید نوار بهداشتی هم شرم داشت که چیزی بگوید. زنان نیازمند در مناطق محروم با

دسترسی به توالت‌های ایمن می‌شود بسیاری از دختر بچه‌ها از مدرسه و زنان از محل کار در زمان پررود دور بمانند. دست‌کم یک نفر از هر ۱۰ زن در مناطق روستایی ۱۲ کشور، در آخرین پررود خود مکانی خصوصی برای شست‌وشو تعویض نداشتند.

در بنگلادش و مصر، تنها ۳۲ و ۶۶ درصد از زنان به ترتیب قبل از اولین پررود خود از آن اطلاع داشتند و بسیاری از آن‌ها شوکه شده و ترسیده بودند. انگ و تبعیض در جوامعی که هنج‌های اجتماعی و فرهنگی زنان بار در مورد پررود دارند شدیدتر است. در بعضی نقاط جهان، حتی امروز، زنان در دوران پررود ناپاک یا دست‌زدنی تلقی می‌شوند و از رفت‌وآمد و حضور در بعضی مکان‌ها منع می‌شوند. افسانه‌هایی رایج وجود دارد مانند این که زن پررود نباید بعضی غذاها را لمس کند چون فاسد می‌شود یا نباید وارد مکان‌های مذهبی شود و باید منزوی شود. طبق گزارش اخیر زنان سازمان ملل از غزه، بیش از ۵۴۰ هزار زن در سن باروری به اقلام لازم برای حفظ بهداشت و سلامت خود دسترسی ندارند. آن‌ها ناچار به استفاده از پارچه یا اسفنج‌اند چون به محصولات پررود دسترسی ندارند. بخش زنان سازمان ملل تخمین می‌زند که برای پاسخ به نیازهای زنان در غزه، ماهانه ۱۰ میلیون نوار بهداشتی یکبار مصرف مورد نیاز است.

مشهد؛ از عفونت تا ترک تحصیل

مرضیه، ۳۶ ساله، خانه‌دار و ساکن یکی از مناطق حاشیه‌ای مشهد است: او سال‌ها با اعتیاد به شیشه و کریستال دست‌وپنجه نرم کرده و پنج‌سال درگیر این چرخه بوده است. اما از سال ۱۴۰۰ تاکنون توانسته با هزینه شخصی اعتیادش را ترک کند و امروز بدون هیچ وابستگی زندگی می‌کند. مرضیه حالا بیماری و اعتیاد را پشت سر گذاشته اما در برابر فقر همچنان بی‌دفاع مانده است. همسرش، مردی ۴۱ ساله، کارگر خدماتی در متروست. او هم گذشته‌ای مشابه دارد: ۱۲ سال مصرف‌کننده شیشه بود و از ابتدای سال ۱۴۰۳ توانسته با هزینه شخصی اعتیادش را کنار بگذارد. امروز با حقوق چهار میلیون تومانی و بیمه سلامت، تنها نان‌آور خانه است. آن‌ها سه فرزند دارند: مریم، ۱۸ ساله، که ترک‌تحصیل کرده بود اما با کمک یک مؤسسه توانسته دوباره به مدرسه برگردد و حالا در پایه هفتم درس می‌خواند، محمد، پسر ۱۲ ساله که ترک‌تحصیل کرده و بلوچود تلاش‌های مشاوره‌ای هنوز امکان بازگشت به مدرسه برایش فراهم نشده است و کودک سه‌ساله‌اش که به مهدکودک می‌رود.

این خانواده پنج‌نفره در خانه‌ای اجاره‌ای زندگی می‌کنند: ۱۰ میلیون تومان ودیعه و اجاره ماهانه دو میلیون و ۳۰۰ هزار تومان و درآمدشان محدود به بارانه و حقوق پدر است؛ در مجموع چیزی حدود چهار میلیون و ۴۰۰ هزار تومان. اما مهم‌ترین نیاز این خانواده، علاوه بر خوراک، محصولات بهداشتی ابتدایی است؛ مرضیه و دخترش به «هم‌میهن» می‌گویند، به دلیل ناتوانی مالی ناچار شده‌اند به جای نوار بهداشتی، از لباس‌های کهنه و کوچک‌شده خودشان یا دیگران استفاده کنند مگر اینکه موسسه‌های خیریه به آنها نوار بهداشتی بدهند؛ آن‌ها حتی توان خرید صابون یا شامپو هم ندارند. این تصویر تنها گوشه‌ای از واقعیت‌های زنانه است که در کنار همه بحران‌ها، محرومیت از ابتدایی‌ترین نیازهای بهداشتی، زندگی‌شان را سخت‌تر و پر مخاطره‌تر می‌کند. برای خانم امیرخانی، مددکار که سال‌هاست در روستاها و مناطق حاشیه‌ای و فقیرنشین مشهد با زنان کار کرده، دیدن ناامیدی و آسیب‌پذیری زنانی که در فقر پررود گرفتارند، یکی از تلخ‌ترین تجربه‌های کاری بوده؛ زنانی که به گفته او، مجبورند از دستمال کارکرده استفاده کنند و مدام دچار عفونت می‌شوند یا دانش آموزی که فقط به دلیل درد و نداشتن امکان مراقبت به مدرسه نمی‌آید: «این‌ها تصویرهایی‌اند که فراموش نمی‌کنم.» او به

الهه محمدی

خبرنگار گروه جامعه

روزنامه‌های باطله، تکپارچه‌های کهنه و دستمال‌های کاغذی جمع‌آوری شده از قبرستان و مراسم شادی و عزاء این‌ها برای بسیاری زباله‌اند، اما برای زنان زیادی در مناطق حاشیه‌ای، کارگزینش و فقیر ایران، جای نوار بهداشتی را گرفته‌اند. راه‌حلهایی ناایمن که جز عفونت، درد و بیماری چیزی به همراه ندارند و این ناامش «فقر پررود» است؛ فقری که فقط سلامت جسم را تهدید نمی‌کند، تحصیل و آینده دختر بچه‌ها را هم ممکن است به محاق ببرد؛ دختر بچه‌هایی که از ترس لکه خون و تسخیر هم‌کالاسی‌ها خانه‌نشین می‌شوند و کم‌کم از مدرسه جامی‌مانند.

روایت زنانی از طبقه فرودست از گلستان و خراسان تا یاسوج، هرگزگان و خوزستان و مددکارانی که همراهشان‌اند در گفت‌وگو با «هم‌میهن»، تصویر روشن‌تری از این بحران می‌سازد: بی‌برقی و بی‌آبی، گرانی و زنانه‌تر شدن فقر، زندگی را به کابوسی پرخطر در روزهای پررود برای این زنان بدل کرده است. بعضی از آنها حتی صابون یا پودر لباسشویی ندارند و ظرف‌هایشان را با خاک می‌شویند، لباس‌های کهنه را بارها به جای نوار بهداشتی استفاده می‌کنند و تنها یک لباس زیر دارند که تا پایان دوره پررود بر تن‌شان می‌ماند. سوءتغذیه و کمبود آهن هم در این میان، بسیاری را به کم‌خونی و ضعف شدید کشانده؛ تا جایی که از انجام کارهای روزمره یا رفتن به مدرسه بازمی‌مانند. افسردگی، پرخاشگری و از دست دادن اعتماد به نفس را هم به این لیست اضافه کنید.

کارشناسانی مثل شیرین احمدنیا، جامعه‌شناس و سیمین کاظمی، پزشک و جامعه‌شناس، در گفت‌وگو با «هم‌میهن» معتقدند، زنان باید دسترسی رایگان و آسان به محصولات بهداشتی داشته باشند. آنها از مجموعه‌ای از راهکارهای اجتماعی و نهادی می‌گویند: از شکستن تابو و آموزش عمومی، کمپین‌های آگاهی‌رسان و آموزش سلامت جنسی در مدارس تا قدرت‌دهی به زنان محلی برای تولید محصولات ارزان و قابل شست‌وشو و در سطح کلان، توزیع رایگان یا یارانه‌ای محصولات، معافیت مالیاتی نوار بهداشتی، گنجاندن پررود در سیاست‌های رفاهی، توسعه زیرساخت‌های بهداشتی و انجام پژوهش‌های ملی.

وضعیت وخیم جهانی

میلیون‌ها زن در سراسر جهان هنوز توانایی خرید محصولات بهداشتی پررود یا دسترسی به آب و امکانات بهداشتی مناسب برای مدیریت سلامت و بهداشت پررود خود را ندارند. پررود باعث می‌شود آن‌ها از مدرسه و محل کار عقب‌مانند و سلامت‌شان تحت‌تأثیر منفی قرار گیرد. بخش زنان سازمان ملل در گزارشی که به‌تازگی منتشر کرده نوشته هر ماه، بیش از دو میلیارد نفر در سراسر جهان پررود می‌شوند، میلیون‌ها زن توانایی خرید محصولات بهداشتی پررود یا دسترسی به آب پاک و امکانات بهداشتی مناسب را برای مدیریت سلامت این دوره ندارند و این مسئله بر زندگی، حقوق و آزادی‌های آن‌ها تأثیر می‌گذارد. براساس این گزارش، محصولات پررود برای میلیون‌ها نفر در جهان بسیار گران است، سیاست‌های بی‌توجه به جنسیت بخشی از مشکل‌اند اما این سیاست‌ها همراه با تابو و انگ اجتماعی مرتبط با پررود است؛ برای مثال، در بعضی ایالت‌های آمریکا، داروی ویاکرا به‌عنوان کالای معاف از مالیات در نظر گرفته می‌شود اما محصولات بهداشتی پررود به‌عنوان کالاهای لوکس طبقه‌بندی شده و با بالاترین نرخ مالیاتی مواجه است. علاوه بر این، بیش از ۱/۵ میلیارد نفر هنوز به خدمات بهداشتی پایه‌مانند توالت خصوصی دسترسی ندارند. نبود